

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Grzegorz Król**

Protokolant: **st. sekr. sąd. Magdalena Michalik**

przy udziale oskarżyciela skarbowego: M. P.

po rozpoznaniu w dniu 11.10.2019 r. sprawy:

W. Ć. syna Z. i J. zd. B.

ur. (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w N. w okresie od 25 kwietnia 2013 r. do 28 kwietnia 2014 r. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, prowadząc działalność gospodarczą, podał nieprawdę w złożonym do Urzędu Skarbowego w N.:

- deklaracji podatkowej dla podatku od towarów i usług (...) - 7K złożonej dnia 25 kwietnia 2013 r. za pierwszy kwartał 2013 r. poprzez wykazanie zawyżonej o 36.703,00 zł kwoty podatku naliczonego, co wynikało z braku faktur dokumentujących nabycia a co skutkowało uszczupleniem podatkowym w kwocie 36.703,00 zł,

- deklaracji podatkowej dla podatku od towarów i usług (...) - 7K złożonej dnia 25 października 2013 r. za trzeci kwartał 2013 r. poprzez wykazanie zawyżonej o 22.658,00 zł kwoty podatku naliczonego, co wynikało z braku faktur dokumentujących nabycia a co skutkowało uszczupleniem podatkowym w kwocie 22.658,00 zł,

- w deklaracji podatkowej dla podatku od towarów i usług (...) - 7K złożonej dnia 27 stycznia 2014 r. za czwarty kwartał 2013 r. poprzez wykazanie zawyżonej o 20.525,00 zł wartości podatku naliczonego, co wynikało z braku faktur dokumentujących nabycia oraz wykazanie zaniżonej o 37.260,00 zł kwoty podatku należnego poprzez nierozliczenie podatku wynikającego z wystawionej faktury VAT nr (...) z dnia 12 listopada 2013 r. dla (...) SA wartość brutto 199.260,00 zł, podatek VAT 37.260,00 zł dokumentującej sprzedaż 3 szt. odmierzacza V-L. M., a co skutkowało uszczupleniem podatkowym w kwocie 57.785,00 zł,

- rocznym zeznaniu podatkowym dla podatku dochodowego od osób fizycznych złożonym dnia 28 kwietnia 2014 r. za 2013 r., druk PIT-36 poprzez wykazanie zaniżonej wartości przychodu o kwotę 318.000,00 zł na skutek niewykazania sprzedaży udokumentowanej dwoma wystawionymi fakturami dla (...) SA a to fakturą nr (...) z dnia 21 lutego 2013 r. dotyczącą sprzedaży koparko – ładowarki za kwotę 156.000,00 zł fakturą nr (...) z dnia 12 listopada 2013 r. dotyczącą sprzedaży 3 sztuk odmierzacza V-L. M. za kwotę 162.000,00 zł a nadto poprzez wykazanie zawyżonej o 471.588,00 zł wartości kosztów uzyskania przychodów, co wykazała z braku dowodów źródłowych dokumentujących te koszty, co skutkowało uszczupleniem podatkowym w kwocie 227.666,00 zł

a łączne uszczuplenie podatkowe wyniosło 344.812,00 zł

tj. o przest. skarbowe określone w art. 56 § 2 kks w zw. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

I. uznaje oskarżonego **W. Ć.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia stanowiącego przest. z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks przy przyjęciu, iż kwota uszczuplenia za IV kwartał 2013 roku wynosi 54.479 złotych, a łączne uszczuplenie podatkowe wyniosło 341.506 złotych i za to na mocy art. 56 § 2 kks wymierza mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych tj. karę grzywny w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych;

II. na zasadzie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1654/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 11 października 2019 r.

Oskarżony **W. Ć.** od dnia 26 maja 2006 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) **W. Ć.** Głównym przedmiotem prowadzonej działalności była sprzedaż hurtowa części i akcesoriów do pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli. W ramach tej działalności oskarżony był zarejestrowanym i czynnym podatnikiem podatku od towarów i usług od dnia 26 maja 2006 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

Dowód: protokół z kontroli podatkowej k. 5-8, protokół kontroli podatkowej z dnia 11 stycznia 2016 r. k. 15-22

W dniu 14 października 2015 r. Urząd Skarbowy w N. wszczął wobec (...) **W. Ć.** kontrolę podatkową w trakcie, której ustalono, że oskarżony podał:

1) w deklaracji podatkowej dla podatku od towarów i usług (...) -7K za I kwartał 2013 r. złożonej w dniu 25 kwietnia 2013 r. kwoty: 37.098 zł – podatek należny, 36.703 zł – podatek naliczony, 395 zł - podatek podlegający wpłacie do urzędu skarbowego

2) w deklaracji podatkowej dla podatku od towarów i usług (...) -7K za III kwartał 2013 r. złożonej w dniu 25 października 2013 r. kwoty: 22.919 zł – podatek należny, 22.658 zł – podatek naliczony, 261 zł - podatek podlegający wpłacie do urzędu skarbowego

3) w deklaracji podatkowej dla podatku od towarów i usług (...) -7K za IV kwartał 2013 r. złożonej w dniu 27 stycznia 2014 r. kwoty: 20 969 zł – podatek należny, 20.525 zł – podatek naliczony, 444 zł - podatek podlegający wpłacie do urzędu skarbowego

Dowód: protokół kontroli podatkowej z dnia 14 października 2015 r. - k. 5-8, protokół kontroli podatkowej z dnia 11 stycznia 2016 r. - k. 15-22

W rzeczywistości jednak, jak ustalono w toku tych kontroli podatkowych oskarżony nie dysponował żadną dokumentacją podatkową w związku z prowadzoną wówczas działalnością gospodarczą, zasłaniając się pożarem jego biura położonego przy ul. (...) w N., w którym znajdować się miała cała dokumentacja. Przekazał również organowi kontrolującemu, że książkę podatkową i ewidencję VAT prowadził na prywatnym komputerze i aktualnie nie posiada ani komputera, ani żadnych danych w formie nośników informatycznych. Ponadto oskarżony nie przedłożył duplikatów faktur VAT, powołując się na fakt, iż nie ma danych podmiotów, z którymi współpracował w tamtym czasie.

Organ administracji skarbowej w wyniku kontroli ustalił, że:

1) w I kwartale 2013 r. podatek należny wyniósł - 72 978 zł, podatek naliczony – 0 zł, a podatek podlegający wpłacie - 72 978 zł,

2) w III kwartale 2013 r. podatek należny wyniósł – 22 919 zł, podatek naliczony – 0 zł, a podatek podlegający wpłacie - 22 919 zł,

3) w IV kwartale 2013 r. podatek należny wyniósł – 58 229 zł, podatek naliczony – 0 zł, a podatek podlegający wpłacie do urzędu skarbowego – 58 229 zł

W odniesieniu do I, III i IV kwartału organ uznał, iż podatek naliczony wynosi 0 zł, z uwagi na brak dokumentacji w postaci faktur VAT bądź ich duplikatów, jak również niewykazanie przez oskarżonego innymi środkami dowodowymi dokonanych transakcji, z których wynikałoby prawo do odliczenia podatku VAT. Ponadto organ wykazał, iż w deklaracji podatkowej za IV kwartał 2013 r. oskarżony W. Ć. nie rozliczył należnego podatku VAT wynikającego z faktury nr (...) z 12 listopada 2013 r. wystawionej dla (...) S.A. pl. (...), (...)-(...) W., NIP: (...) na wartość brutto: 199 260 zł, netto: 162 000 zł, VAT: 37 260 zł dotyczącej sprzedaży przez oskarżonego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej 3 sztuk V-L. M..

Dowód: protokół kontroli podatkowej z dnia 14 października 2015 r. - k. 5-8, protokół kontroli podatkowej z dnia 11 stycznia 2016 r. - k. 15-22

Oskarżony W. Ć. w dniu 17 maja 2016 r. dokonał korekt deklaracji podatkowych dla podatku od towarów i usług (VAT-7K) za I, II i III kwartał 2013 r., w których uwzględnił wszystkie nieprawidłowości stwierdzone podczas kontroli. Na tej podstawie Naczelnik Urzędu Skarbowego w dniu 21 czerwca 2016 r. wydał decyzję o umorzeniu postępowania podatkowego w sprawie podatku VAT za I, II, III kwartał 2013 r.

Dowód: decyzja nr (...). (...).14. (...) z dnia 21 czerwca 2016 r. - k. 23-24

W odniesieniu do deklaracji za IV kwartał 2013 r. oskarżony dokonał 3 korekt, co ostatecznie skutkowało wydaniem decyzji przez Naczelnika Urzędu Skarbowego nr (...)- (...). (...).62.2018 z dnia 13 maja 2019 r. określającej wysokość zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług za IV kwartał 2013 r. na 54.479 zł.

Dowód: decyzja nr (...). (...).62.2018 z dnia 13 maja 2019 r. - k. 96-98

W trakcie kontroli podatkowej wszczętej dnia 11 stycznia 2016 r. dokonano również sprawdzenia prawidłowości wywiązywania się z przez oskarżonego W. Ć. obowiązków wynikających z przepisów prawa podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2013 r. Z danych pozyskanych z biura rachunkowego, które wskazał oskarżony wynikały następujące wartości: przychód – 430.483,17 zł, koszty uzyskania przychodu – 471.588,10 zł, strata z działalności – 41.104,93 zł. Takie też wartości ujęto w zeznaniu podatkowym w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2013 r. złożonym w dniu 27 kwietnia 2014 r.

W rzeczywistości jednak organ stwierdził, iż brak jest dowodów źródłowych potwierdzających objęte zeznaniem podatkowym koszty uzyskania przychodu w wysokości 471.588 zł. Według oskarżonego, bowiem podatkowa księga przychodów i rozchodów uległa spaleni. W. Ć. nie przedłożył także organowi administracji skarbowej żadnych dokumentów potwierdzających uzyskane przychody i poniesione koszty, jak również nie odtworzył zapisów szczegółowych w księdze podatkowej. Według wyjaśnień oskarżonego podanych organowi księga przychodów i rozchodów prowadzona była we własnym zakresie, natomiast sumy z prowadzonej księgi podawane były do biura rachunkowego celem sporządzenia danych do rozliczenia w podatku dochodowym od osób fizycznych (w tym zeznania rocznego).

Ponadto organ ustalił, że oskarżony W. Ć. nie rozliczył w zeznaniu podatkowym w podatku od osób fizycznych za 2013 r. następujących faktur VAT:

- (...) z 21 lutego 2013 r. wystawioną dla (...) S.A. pl. (...), (...)-(...) W., NIP: (...) na wartość brutto: 191 880 zł, netto: 156 000 zł, VAT: 35 880 zł dotyczącą sprzedaży koparko – ładowarki

- (...) z 12 listopada 2013 r. wystawioną dla (...) S.A. pl. (...), (...)-(...) W., NIP: (...) na wartość brutto: 199 260 zł, netto: 162 000 zł, VAT: 37 260 zł dotyczącą sprzedaży 3 sztuk V-L. M..

Dowód: protokół kontroli podatkowej z dnia 11 stycznia 2016 r. - k. 15-22

Na skutek powyższych ustaleń Naczelnik Urzędu Skarbowego wydał w dniu 6 sierpnia 2016 r. decyzję nr (...).16.2016 określającą wysokość zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2013 r. na kwotę 227 666 zł.

Dowód: decyzja nr (...).16.2016 z dnia 6 sierpnia 2016 r. - k. 25-29

W. Ć. nie był i nie jest chory psychicznie w rozumieniu przewlekłej psychozy, ani nie jest upośledzony umysłowo. W opinii biegłych stwierdzono u oskarżonego istnienie nieprawidłowej osobowości. W momencie popełnienia czynu miał w pełni zachowaną poczytalność.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna – k. 61-63

Oskarżony W. Ć. dotychczas był karany sądownie za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (informacja z K. k. 35-36), legitymuje się wykształceniem wyższym technicznym, jest rozwiedziony, posiada czworo dzieci, obecnie nie jest nigdzie zatrudniony, a z prac dorywczych osiąga 500-600 zł miesięcznie (k. 32).

W. Ć. słuchany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że aktualnie pozyskuje od kontrahentów brakujące dokumenty księgowo, których nie okazał w toku kontroli w postępowaniu przed urzędem. Podał, iż dokumenty te stracił w wyniku pożaru biura położonego przy ul. (...), który miał miejsce w pierwszej połowie 2014 r. Oskarżony wskazał również, że do końca 2017 r. złożył korekty rozliczeń podatkowych za okres objęty postępowaniem (k. 32v.).

W postępowaniu jurysdykcyjnym oskarżony W. Ć. również nie przyznał się do popełniania zarzucanych mu czynów. Przesłuchany na rozprawie w dniu 11 października 2019 r. podtrzymał swoje wyjaśnienia złożone na rozprawie w dniu 21 sierpnia 2017 r. Wyjaśnił wówczas, iż jego księgowo złożyła korektę deklaracji i wynika z niej, że nie posiada aż tak dużego zadłużenia. Wskazał, że pożar jego biura, wskutek którego spłonęły dokumenty księgowo miał miejsce w 2014 r., co potwierdza wystawione przez Straż Pożarną zaświadczenie. W związku z tym, podczas kontroli podatkowej już ich nie posiadał. Oskarżony wyjaśnił, iż nie odwoływał się od decyzji organu podatkowego, ponieważ nie wiedział, że jest taka możliwość.

Przesłuchany przed Sądem na rozprawie w dniu 11 października 2019 r. oskarżony W. Ć. wskazał, że dokonał już korekty deklaracji, składając odpowiednie dokumenty do Urzędu Skarbowego. W tym w dniu 14 maja 2019 r. przedłożył w Urzędzie Skarbowym duplikat faktury VAT nr (...). Oskarżony wyjaśnił, że otrzymanie tego dokumentu było skomplikowane, ponieważ osoba, która nim dysponowała przeszła dwa wylewy i dopiero teraz dostarczyła mu duplikat rzeczony faktury. Według W. Ć. faktura ta została rozliczona w deklaracji za IV kwartał 2013 r. Podał jednocześnie, że fakturę nr (...) po jej uzyskaniu przedłożył w Urzędzie Skarbowym 14 maja 2019 r., tj. dzień po wydaniu decyzji z 13 maja 2019 r. Oskarżony zapytany, czy składając deklaracje VAT i deklarację PIT posiadał wszystkie dokumenty odpowiedział, że nie pamięta. Ponadto wyjaśnił, że nie wie, dlaczego nie wykazał w rozliczeniu rocznym PIT dwóch faktur wystawionych na rzecz (...) S.A., gdyż zajmowała się tym jego księgowo. Po okazaniu oskarżonemu złożonych przez niego deklaracji VAT w 3 wersjach za IV kwartał 2013 r. wyjaśnił on, że nie wie, dlaczego pierwotnie w deklaracji za IV kwartał 2013 r. podatek naliczony jest niższy od podatku wynikającego z tej faktury. Oskarżony wskazał również, że stara się cały czas odzyskiwać dokumenty. Obecnie szuka ich tylko za IV kwartał 2013 r., gdyż to właśnie ten kwartał jest sporny w Urzędzie Skarbowym. Ponadto jako przyczynę niezłożenia odwołania od decyzji z dnia 13 maja 2019 r. W. Ć. wskazał, że Urząd Skarbowy wysłał mu dokumenty pod błędny adres, dlatego nie odebrał decyzji. (k. 75, 112v. -113).

Sąd odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego odnośnie istoty zarzucanych mu czynów. Cała linia obrony oskarżonego sprowadzała się do tego, że nie posiada on dokumentów księgowych z powodu pożaru, z czego miały wynikać dane do rozliczeń. Tymczasem zauważyć należy, że nawet jeśli uległa ona spłonięciu w trakcie pożaru jego biura przy ul. (...) w N., to oskarżony jako przedsiębiorca powinien był prowadzić ewidencję VAT,

w której gromadził dane odnośnie do transakcji, które przeprowadzał. Obowiązek ten wynika z art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U.2018.2174 t.j. ze zm.) Dokument ten powinien zawierać m.in. określenie przedmiotu i podstawy opodatkowania, wysokość kwoty podatku należnego, kwoty podatku naliczonego, kwoty podatku podlegającego wpłacie do urzędu skarbowego oraz dane służące identyfikacji poszczególnych transakcji, w tym numer za pomocą, którego kontrahent jest identyfikowany na potrzeby podatku. Na tej podstawie W. Ć. byłby w stanie odtworzyć dokumentację poprzez zwrócenie się do swoich kontrahentów celem uzyskania kopii faktur bądź ich duplikatów. W trakcie kontroli podatkowej oskarżony wskazał, że prowadził ewidencję VAT na swoim komputerze, ale obecnie go nie posiada i nie dysponuje innymi nośnikami informatycznymi, na których byłyby przechowywane te dane. W konsekwencji W. Ć. nie tylko nie posiada dokumentacji w postaci faktur, którą – jak podaje – utracił w wyniku pożaru, ale nie był również w stanie w żaden inny sposób udowodnić, że transakcje, na podstawie, których wykazywał w deklaracjach za I i III kwartał podatek VAT naliczony w kwotach kilkudziesięciu tysięcy złotych rzeczywiście miały miejsce i w związku z tym, że przysługiwało mu prawo do odliczenia podatku naliczonego. Zdaniem Sądu fakty te świadczą o braku dokumentacji już w momencie składania kwartalnych deklaracji VAT-7K za I i III kwartał 2013 r. Trudno bowiem przyjąć, że racjonalnie postępujący przedsiębiorca, który w ramach swojej działalności obraca dużymi kwotami z nieznanymi bliżej przyczyny rzekomo nie posiada komputera, na którym prowadził ewidencję mającą służyć do prawidłowego sporządzenia deklaracji podatkowych, jak również nie zabezpieczył tych danych poprzez przechowanie na innym nośniku informatycznym, mimo iż z pewnością wiedział o obowiązku jej prowadzenia oraz przechowywania przez okres 5 lat. Dla Sądu nie jest również wiarygodne, iż oskarżony nie pamięta żadnych nazw kontrahentów, którzy mieli wystawić faktury, na podstawie, których wykazywał w pierwotnych deklaracjach za I i III kwartał 2013 r. VAT naliczony w wysokości odpowiednio 38 703 zł oraz 22 658 zł. O braku tej dokumentacji już w momencie składania pierwotnych deklaracji VAT za I i III kwartał przekonuje również fakt, że oskarżony dokonał korekty zgodnie z ustaleniami pokontrolnymi, tj. wykazał VAT naliczony w wysokości 0 zł. W ocenie Sądu oskarżony celowo wskazał wartości zgodnie z którymi podatek naliczony był wyższy od należnego oraz stratę, która skutkowałą brakiem podatku dochodowego – licząc na to, że informacje o pożarze uniemożliwią ewentualną weryfikację deklaracji.

Z tych samych przyczyn Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, co do deklaracji za IV kwartał 2013 r. Nie są nadto przekonujące tłumaczenia oskarżonego W. Ć., że w deklaracji za przedmiotowy okres w sposób nieintencjonalny przeoczył fakturę nr (...) wystawioną w dniu 12 listopada 2013 r. na rzecz (...) S.A. Zdaniem Sądu wynikająca z tego dokumentu wartość brutto: 199 260 zł, netto: 162 000 zł, oraz należny VAT w kwocie 37 260 zł wskazują, że twierdzenia oskarżonego nie polegają na prawdzie. Nie sposób, bowiem przyjąć, że oskarżony niechcący czy przez niedopatrzenie zapomniał w deklaracji za IV kwartał 2013 r. rozliczyć wynikający z tej faktury podatek VAT w wysokości blisko 40 tysięcy złotych. Podobnie Sąd nie dał również wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który przedkładając dopiero w toku postępowania jurysdykcyjnego duplikat faktury VAT nr (...) wystawionej przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. wyjaśniał, że przysługiwało mu prawo odliczenia objętego tą fakturą podatku VAT za IV kwartał 2013 r. Po pierwsze, zaznaczyć należy, iż nie są przekonujące w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego, że nie dysponował tym dokumentem wcześniej, z uwagi na to, że osoba, od której otrzymał duplikat tej faktury była po dwóch wylewach i musiała przejść rehabilitację. Z dokumentu tego wynika bowiem, że jego wystawcą miała być spółka z ograniczoną odpowiedzialnością działająca w branży budowlanej, a nie osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, dlatego też za niewiarygodne uznano wyjaśnienia oskarżonego, że nie mógł on wcześniej odtworzyć tego dokumentu. Najbardziej jednak istotne dla oceny wyjaśnień oskarżonego, że przysługiwało mu prawo odliczenia podatku z tej faktury jest to, że wynika z niej, iż oskarżony miał nabyć 3 odmierzacze paliwowe (...)L. (...) za kwotę brutto 198 900 zł (netto 161 707,32 zł) z podatkiem VAT wynoszącym 37 192,68 zł, podczas gdy nie wykazał tego ani w pierwotnej deklaracji za IV kwartał z dnia 27 stycznia 2017 r. ani w 2 późniejszych korektach z dnia 17 stycznia 2016 r. i 16 sierpnia 2017 r. Brak ujęcia tej transakcji w pierwotnej deklaracji z dnia 27 stycznia 2014 r., o czym świadczy fakt, że wykazany tam podatek naliczony (w kwocie 20 225 zł) jest niższy niż VAT objęty tą fakturą (w kwocie 37 192,68 zł), wskazuje zdaniem Sądu, że nie można ona mieć wpływu na ocenę zarzucanego oskarżonemu zachowania w zakresie zawyżenia podatku naliczonego za ten kwartał.

W odniesieniu do zgromadzonych w sprawie dowodów z dokumentów urzędowych, w postaci protokołów z przeprowadzonej kontroli podatkowej (k. 5-8, k. 15-22), Sąd uznał je za wiarygodne, a przez to stanowiące podstawę do poczynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych. W szczególności Sąd w pełni oparł się przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie na dokumentach zebranych w toku postępowania skarbowego, zwłaszcza na wydanych decyzjach określających wysokość zobowiązania podatkowego.

Czyniąc ustalenia faktyczne, co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego Sąd wziął pod uwagę wnioski płynące z opinii biegłych psychiatrów, z której wynikało, iż oskarżony W. Ć. jest osobą zdrową psychicznie i w momencie zarzucanych mu czynów był w pełni poczytalny. Opinia ta jako pełna, jasna i logiczna zasługiwała w całości na uwzględnienie.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

W niniejszej sprawie oskarżony stanął pod zarzutem popełnienia przestępstw z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. Odpowiedzialności karnej za czyn z art. 56 k.k.s. podlega podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych nimi danymi, przez co naraża podatek na uszczuplenie. Podanie nieprawdy polega na przedstawieniu organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi okoliczności niezgodnych z rzeczywistością dotyczących elementów istotnych dla ustalenia istnienia oraz wysokości tego zobowiązania podatkowego. Przy czym podanie nieprawdy może polegać na podaniu w deklaracji lub oświadczeniu danych w sposób nierzetelny, a więc niezgodnie z rzeczywistością, albo na przedstawieniu w deklaracji lub oświadczeniu danych w sposób rzetelny, tj. zgodnie z rzeczywistością, lecz przy jednoczesnym przyjęciu ich niewłaściwej kwalifikacji z punktu widzenia regulacji odnoszących się do danego typu podatku (por. P. Kardas w: Kodeks Karny Skarbowy. Komentarz, LEX/el). Dla bytu przestępstwa określonego w art. 56 § 1 k.k.s. nie jest wymagane nastąpienie faktycznego uszczuplenia należności podatkowych, które nie stanowi ustawowego znamienia wskazanego czynu. Zakresem powyższego przepisu objęte są czyny zabronione polegające już tylko na narażeniu na uszczuplenie podatku, a tym bardziej polegające na spowodowaniu takiego uszczuplenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 września 2013 r., II AKa 116/13, LEX 1381434). § 2 art. 56 k.k.s. wprowadza natomiast typ uprzywilejowany oszustwa podatkowego, którego znamieniem jest mała wartość kwoty podatku narażonej na uszczuplenie, tj. taka, która nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia (art. 53 § 14 k.k.s.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że oskarżony wypełnił znamiona strony przedmiotowej typu czynu zabronionego z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. podając nieprawdę poprzez złożenie do Urzędu Skarbowego:

1) dniu 25 kwietnia 2013 r. deklaracji podatkowej dla podatku od towarów i usług (...) -7K za I kwartał 2013 r. zawiązując podatek naliczony o 36 703 zł, podczas gdy nie posiadał dokumentacji potwierdzającej transakcje, z których wynikałoby prawo do odliczenia tej kwoty

2) w dniu 25 października 2013 r. deklaracji podatkowej dla podatku od towarów i usług (...) -7K za III kwartał 2013 r. zawiązując podatek naliczony o 22 658 zł, podczas gdy nie posiadał dokumentacji potwierdzającej transakcje, z których wynikałoby prawo do odliczenia tej kwoty

3) w dniu 27 stycznia 2014 r. deklaracji podatkowej dla podatku od towarów i usług (...) -7K za IV kwartał 2013 r. zawiązując podatek naliczony 54 479 zł, podczas gdy nie posiadał dokumentacji potwierdzającej transakcje, z których wynikałoby prawo do odliczenia tej kwoty, jak również zaniżając podatek należny poprzez nie uwzględnienie w rozliczeniu za ten okres podatku VAT w wysokości 37 260 zł wynikającego z faktury nr (...) z 12 listopada 2013 r. wystawionej dla (...) S.A. dotyczącej sprzedaży 3 sztuk V-L. M.

4) w dniu 28 kwietnia 2014 r. rocznego zeznania podatkowego dla podatku od osób fizycznych w formie druku PIT 36 zaniżając wartość osiągniętego przychodu o kwotę 318 000 zł na skutek niewykazania sprzedaży udokumentowanej dwoma fakturami wystawionymi dla (...) S.A. nr (...) z 21 lutego 2013 r. oraz (...) z 12 listopada 2013 r., a także zawiązując koszty uzyskania przychodu o 471 588 zł, podczas gdy nie posiadał dowodów źródłowych dokumentujących te koszty, co skutkowało uszczupleniem podatkowym w wysokości 227 666 zł.

Łącznie kwota podatku narażona na uszczuplenie wyniosła 341 506 zł, a więc jako nieprzekraczająca kwoty dwunastokrotnego minimalnego wynagrodzenia za pracę stanowiła małą wartość w rozumieniu art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 53 § 14 k.k.s.

W tym miejscu należy zasygnalizować, że Sąd biorąc pod uwagę decyzję nr (...) (...)62.2018 wydaną przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w dniu 13 maja 2019 r. dokonał zmiany opisu czynu zarzucanego oskarżonemu, przyjmując, że w deklaracji podatkowej dla podatku od towarów i usług (...)7K za IV kwartał 2013 r. oskarżony zawiązał podatek naliczony o 54 479 zł, co skutkowało tym, że łączna kwota uszczuplenia podatkowego wyniosła 341 506 zł.

Odnosząc się do strony podmiotowej czynu należy wskazać, że oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Sąd, o czym było mowa wyżej, nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że brak dowodów źródłowych potwierdzających prawdziwość zadeklarowanych kwot podatku naliczonego oraz kosztów uzyskania przychodu wynika z utraty dokumentacji księgowej wskutek pożaru, natomiast w momencie składania przedmiotowych deklaracji oskarżony je posiadał. Gdyby tak było, to W. Ć. z pewnością byłby w stanie odtworzyć tę dokumentację uzyskując duplikaty faktur, tymczasem nie może tego zrobić, gdyż – jak zeznał – nie posiada laptopa, na którym prowadził ewidencję, jak również nie dysponuje żadnym nośnikiem informatycznym zawierającym te dane. Gdyby zaufać tym wyjaśnieniom oskarżonego, to w świetle zasad doświadczenia życiowego jego zachowanie jako przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą, polegające na wyzbyciu się komputera, na którym posiadał ewidencję i niezabezpieczenie jej na innym nośniku, byłoby skrajnie nieracjonalne i ryzykowne. Okoliczności te zdaniem Sądu świadczą o tym, że oskarżony nie dysponował stosowną dokumentacją w momencie składania deklaracji kwartalnych dot. VAT oraz zeznania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych za 2013 r. i mając tego świadomość mimo wszystko w dokumentach tych podał nieprawdę. Przyjąć również należy, że nie rozliczając w deklaracji VAT za IV kwartał 2013 r. faktury nr (...) oraz nie ujmując w rocznym zeznaniu podatkowym PIT za 2013 r. faktur nr (...) oskarżony W. Ć. także działał ze świadomością podania nieprawdy. Znamienne jest, że faktury te opiewały za kwoty brutto – 191 880 zł i 199 260 zł, co przekonuje, że brak ich rozliczenia z pewnością nie wynikał z roztargnienia oskarżonego, lecz był efektem świadomej decyzji nakierowanej na chęć obniżenia podatku VAT i PIT podlegającego wpłacie do Urzędu Skarbowego.

Przedmiotowych zachowań oskarżony dopuścił się w ramach czynu ciągłego określonego w art. 6 § 2 k.k.s. Mianowicie podejmując kolejne zachowania związane ze składaniem deklaracji podatkowych VAT i zeznania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych oskarżony działał w wykonaniu tego samego zamiaru - oszukańczego w zakresie określenia wysokości należnego podatku. Ponadto zachowania oskarżonego zostały dokonane w krótkich odstępach czasu – nie przekraczających zgodnie z art. 6 § 2 k.k.s. - 6 miesięcy pomiędzy kolejnymi zachowaniami, gdyż poszczególne deklaracje VAT zostały złożone w dniach: 25 kwietnia 2013 r., 25 października 2013 r., 27 stycznia 2014 r., zaś roczne zeznanie podatkowe w PIT w dniu 28 kwietnia 2014 r. Czyn ciągły został zatem popełniony przez W. Ć. w okresie od 25 kwietnia 2013 r. do dnia 28 kwietnia 2014 r.

Sąd ocenił, że zachowanie oskarżonego było zawinione. Jest on osobą dorosłą, nie działał w nadzwyczajnej sytuacji motywacyjnej, a w sprawie nie ujawniły się okoliczności świadczące o ograniczonej bądź zniesionej poczytalności W. Ć., co potwierdziła wydana przez biegłych psychiatrów opinia o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego. Nie było zatem przeszkód, by oskarżony dał posłuch normie prawnej wynikającej z art. 56 k.k.s.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisany mu czyn z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 12 k.k.s. i 13 k.k.s. Przede wszystkim Sąd miał na uwadze społeczną szkodliwość czynu, którą uznał za znaczną, z uwagi na takie okoliczności jak: naruszenie istotnego dobra prawnego,

jakim jest interes finansowy państwa oraz związane z tym obowiązki podatkowe wynikające z samoobliczenia podatku, dopuszczenie się opisanych wyżej zachowań w ramach czynu ciągłego oraz działanie z zamiarem bezpośrednim motywowane chęcią uszczuplenia należności publicznoprawnej. Jednocześnie okolicznością obniżającą ten stopień jest fakt, że kwota podatku narażona na uszczuplenie była małej wartości w rozumieniu art. 115 § 14 k.k.s. Z kolei okoliczność obciążającą przy wymiarze kary stanowiła wcześniejsza karalność oskarżonego za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., tj. za „zwykłe” oszustwo popełnione również w ramach czynu ciągłego (k. 36).

Mając te wszystkie okoliczności na uwadze zdaniem Sądu adekwatną karą za przypisane oskarżonemu W. Ć. przestępstwo będzie kara grzywny w wysokości 50 stawek po 100 zł, tj. kara 5000 zł grzywny. W ocenie Sądu orzeczona kara zrealizuje swoje cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na oskarżonego, uświadamiając mu, że podawanie nieprawdy w deklaracjach i oświadczeniach składanych organowi podatkowemu jest działaniem nieakceptowalnym, które każdorazowo musi spotkać się z reakcją karną, co w przyszłości będzie skutkowało rzetelnym wywiązywaniem się przez oskarżonego z obowiązków podatkowych. Dolegliwość ta oddziaływać będzie również w zakresie potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, dając do zrozumienia, że oszustwo podatkowe nie popłaca, bowiem ostatecznie oprócz konieczności zapłaty podatku w prawidłowej wysokości osoba, która się go dopuszcza ponosi dodatkową dolegliwość finansową.

Na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości z uwagi na jego sytuację finansową, tj. brak pracy oraz posiadanie czworga niepełnoletnich dzieci na utrzymaniu, a także konieczność uiszczenia zasądzonej grzywny w wysokości 5000 zł.